

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Runeberg, Johan Ludvig.; efter Runebergs:
"Fänrik Ståls sägner" ; ved Erik Bøgh.

Titel | Title:

Sven Due : et Billede fra den finske Krig

Alternativ titel | Alternative title:

Sven Dufva.

Udgivet år og sted | Publication time and place: [Kbh.], [1855]

8 s.

Fysiske størrelse | Physical extent:

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

J. W. Runeberg:

Sven Giss,

et Villor af "Sävare's Hels

"Sägvar"

med Erik Boijh.

~~sl. o. s.~~ [3d. 1855.]

~~192, 159^b~~

DA 54-160 g
2

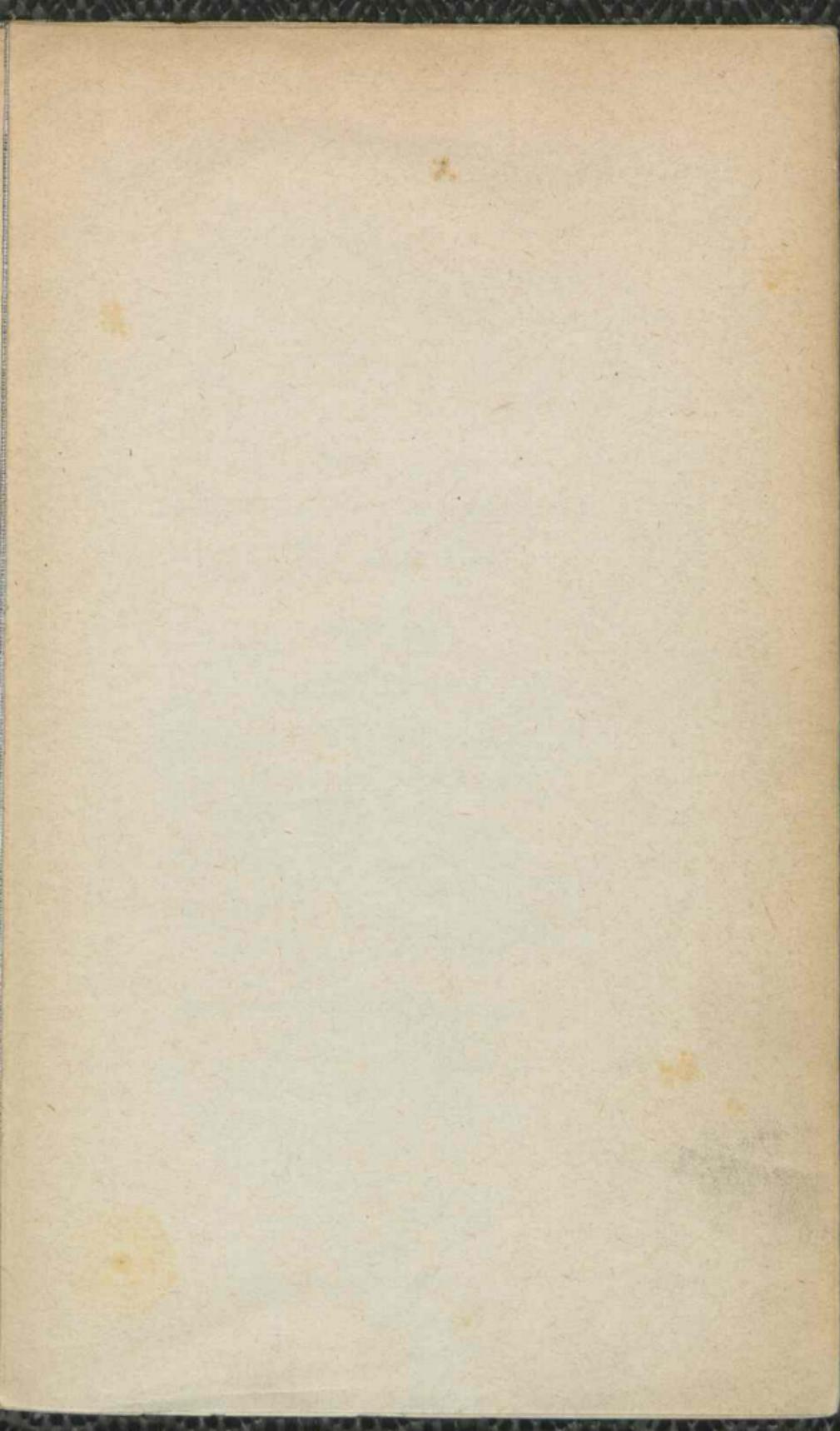
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

115408038067

+Rex

Icelandic af: Ydun. Ugskrift for
Daner, No. 7, 1856.

Sven Due,

et Billed fra den finske Krig, efter Runebergs;

„Faurik Stals Søgner“.

ved

Erik Bogh.

Sven Dues Fader var Sergeant,
en fattig gammel Mand;
Engang i Konning Gustavs Tid,
da slog han for sit Land;
Nu sad han paa sin Huismandslod
og tog sit Brød af den —
Ni Børn opvoxede i hans Hjem,
og yngst af dem var Sven.

Man veed juſt ikke ſaa bestemt,
om Gubben har hart nok
Forſtand og Bid at dele ud
til hele denne Flok;
Iſaafald har de Eldſte faa't
formeget — det er viſt —
Thi ſtafkels Sven fik Ingenting,
fordi han kom tilſidſt.

Hvordan det gif, blev Sven dog stor
og sterk alligevel.
Han ploied Mark og fælded Skov
og slæbte som en Træl,
Hans Sind var fromt, hans Hu var glad,
hans Aafsyn albrig tvert;
Han gjorde Alt med Hjertenslyst,
men gjorde Alt forkeert.

„Men Sven, min stakkels dumme Sven —“
saa udbrød Gubben tidt,
„Hvad skal der blive af Dig dog!
Nu gaaer det snart for vidt.“
Deraf blev Sven til Slutning fjed,
han samlede sit Mod
Og tænkte nu paa egen Haand,
saa godt som han forstod.

Og da nu gamle Due kom
en Morgenstund igjen
Med sit: „Hvad skal Du blive til,
min stakkels dumme Sven!“ —
Fandt han med Skræk for første Gang
sin Son til Svar parat —
Sven aabnede sin brede Mund
og svarte: „Til Soldat!“

Sergeanten maalte ham dog fun
med haanligt Blik og trak
Paa Skuldrer, mens han brummede:
„Du — Du, Soldat? — Aa Snak!“
„Jo“ — meente Sven — „det Arbeid her
gaaer over min Forstand;
Det er vist lettere at flæge
og falde for sit Land.“

Da tindrede den Gamles Blif,
 en Taare stjal sig frem,
 Men Sven tog Posen paa sin Ryg
 og vandred fra sit Hjem.
 Han lod sig monstre, og, som sagt,
 han var jo sterk og stor,
 Og det var dengang nok — han blev
 Rekrut ved Dunkers Corps.

Nu blev der da en Exercits,
 og den var verd at see —
 Ja, om det var hans Corporal
 saagar — han maatte lee.
 Han skreg og lo og bandede
 og bandede og lo,
 Men Sven blev ved sin Exercits
 med samme gode No.

En saa utrettelig Rekrut
 vist aldrig før man fandt,
 Han stampede, saa Jorden stjalv,
 og gik, saa Sveden randt.
 Han dreiede sig længe, førend
 det blev kommandeert:
 Omkring, og Høire-, Venstre-om!
 Alt gjorde han — forkeert.

„Gevær paa Skulder!“ læerte han
 og „Hviil!“ — „Gevær ved Fod!“ —
 Og „Præsenteer!“ og „Fæld Gevær!“ —
 det Hele han forstod;
 Men hed det „Hviil!“ saa skuldred han,
 og hed det „Præsenteer!“
 Saa fælded han Gevær paa Stand —
 det var nu hans Maneer.

Snart var Sven Dues Exercits
berømt, hvorhen han kom;
Den morede Enhver — men det
brød han sig aldrig om.
Han gik sin jevne, trygge Gang,
sig selv bestandig liig —
Han vented paa en bedre Tid,
og saa — saa blev der Krig.

Nu brød man op, og man holdt Raab,
for Corpset drog afsted,
Om Due kunde kaldes klog
og burde tages med.
Han lod dem snakke — „Hvis jeg ei
maa følge med — Nu ja:
Jeg kan vel ene finde Bei,
saa mødes vi endda!“

Og fort sagt, Randsel og Gevær
beholdt nu ogsaa han.
Paa Marchen var han Alles Dreng,
i Slaget var han Mand,
Han øndede sit Slid og Slew
saa lidt som Fiendens Ild,
Og aldrig hed det, han var feig.
blot tosset af og til.

Den tappre Sandels var just nu
paa sit Tilbagetog,
Og langsmed Bredden af en Aa
hans Skarer langsomt drog.
Paa Hærens Bei, lidt længer op
ad Aaen var en Bro —
Der laa en Forpost — en Snees Mand —
i bedste Mag og No.

Den lille Flok var blot sendt ud
 at jevne Bei og Sti;
 Det havde den besørget,
 og, da det saa var forbi,
 Gik den paa Fouragering
 i en Bondegaard tæt ved
 Og lod Sven Due passe paa,
 for han var ogsaa med.

Men, som de sad derinde
 og tog for sig, hvad de fandt,
 Paa skumhvid Hest i strakt Galop
 kom Sandels Adjutant.
 „Til Broen, Karle!“ raabte han —
 „For Guds Skyld — i Gevær!
 Man veed forvist, at Russerne
 vil over Naen der!“

„Og I“ — saa talte han til den,
 der første Troppen an —
 „Kast Broen, om I kan, hvis ei
 saa slaaes til sidste Mand.
 Thi Alt var tabt, hvis Fienden her
 slap over bag vor Ryg.
 I skal faae Hjælp — den er paa Bei,
 den kommer — vær lun træg!“

Han sloi tilbage. Flokken løb
 til Broen raskt afsted.
 Det myldred alt af Russere
 paa Naens anden Bred;
 De samled sig i tæt Geled,
 de lagde an, de stod,
 Og otte hinner segned,
 da den første Salve lød.

Det blev for varmt. En Salve til —
 og der var ikke fleer
 End fem af Finnerne igjen —
 da hed det: „Retireer!“ —
 Commando-Ordet lyftred de
 ihast — paa een Mand nær.
 Det var Sven Due, han tog seil
 og føldede Gevær.

Han havde som sædvanligt
 ikke rigtig hørt Besked.
 Istedenfor at flygte
 rev han Broens Planker ned.
 Der stod han ret saa rolig,
 som om Seiren var ham vis,
 Parat at vise Fienden
 sin berømte Exercits.

Den kom han til at vise strax,
 og det med Fynd og Klem.
 Paa Broens smalle Planker
 stormed Russerhoben frem;
 Men Mand for Mand han lærté dem,
 saa hurtig som de kom,
 Sit — „Høire — Venstre“, saa de faldt,
 snart ret, snart aved om.

Hvad mægted Kolb og Vajonet
 mod denne Kæmpes Bold!
 Og imod Fiendens Augleregn
 var Fienden selv hans Skjold.
 Dog nye Skærer stormed frem —
 det blev bestandig ved —
 Men nu kom Sandel med sin Flot
 og vilde være med.

"Net saa!" — han raaabte — "det var Net,
min Son! — Slaa til dem, Du! —
Lad ingen Djævel slippe frem! —
hold ud en Stund endnu.
Det kan man falde en Soldat! —
saa skal en Finne flaaes!
Fort Karle! — Skynd Jer nu til Hjælp;
hans Mod har reddet os!"

Tilintetgjort var Fiendens Plan,
og Kampen var kun kort.
Den hele Skare vendte om
og drog sig langsomt bort.
Da Alt var tyft, steg Sandels af
og gik til Aaen ned
Og spurgte efter ham, der stod
paa Broen nys og stred.

Han laa just der, hvor nys han stod —
han laa paa samme Plet,
Han havde kæmpet som en Mand —
nu var han bleven træt.
Han syntes have lagt sig ned
til Hvile paa sin Leg —
Han var ei mere tryg end før,
men noget mere bleg.

Og Sandels böiede sig ned
der, hvor den Faldne laa —
Det var ei nogen Fremmed — Nei! —
En god Bekjendt han saae.
Men hvor hans Hjerte havde hvilt,
var Græsset farvet rødt:
Hans Bryst var truffet af et Skud —
han havde alt forblødt.

— „Den Kugle vidste, hvor den træf!

Ja sandelig! — Jeg troer,

Den vidste noget meer end vi“ —

var Generalens Ord.

Den lod hans Pande smukt i Fred,

thi den var tom og arm,

Men holdt sig til, hvad bedre var,

hans ødle, tappre Barm.

Og disse Ord gif siben om

i Hæren vidt og bredt,

Og allevene sagde man,

at Sandels havde Ret:

Det var kun grumme lidt Forstand

Sven Due havde faa't;

Et daarligt Hoved havde han,

men Hjertet — det var godt.

